

Publicat în 2026 de **Editura Thea**

Editura Thea (ROMÂNIA)

Ne puteți vizita la:

www.editurathea.ro

și ne puteți scrie pe adresa:

editurathea@gmail.com

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă sub orice formă prin orice mijloace, electronice, mecanice, fotocopiare, înregistrare sau în alt mod, fără acordul prealabil scris al **Editurii Thea**.

Copyright © 2026 **Editura Thea**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GREU, GABRIELA

Camino de Santiago : Un vis împlinit! / Gabriela Greu. -

București : Editura Thea, 2026

ISBN 978-630-6781-11-9

821.135.1

Redactare și tehnoredactare: Doina STOIA

Coperta: Mihai ȚUȚU

Gabriela Greu

CAMINO DE SANTIAGO

UN VIS ÎMPLINIT

thea
e a i t u a
București, 2026

Finisterre, borna kilometrului 0

La „capătul lumii”

CUPRINS

<u>Ziua 1</u> – Prima zi pe „El Camino” 16 august 2014.....	17
<u>Ziua 2</u> – Roncesvalles – Zubiri, 20 km.....	22
<u>Ziua 3</u> – Zubiri – Larassoana, 5 km	25
<u>Ziua 4</u> – Larassoana – Pamplona, 15 km	30
<u>Ziua 5</u> – Pamplona – Uterga, 17 km	32
<u>Ziua 6</u> – Uterga – Lorca, 20 km.....	36
<u>Ziua 7</u> – Lorca – Villamayor de Monjardin, 19 km	40
<u>Ziua 8</u> – Villamayor – Torres del Rio, 20 km	44
<u>Ziua 9</u> – Torres del Rio – Logrono, 20,5 km.....	45
<u>Ziua 10</u> – Logrono – Navarrete, 13 km	48
<u>Ziua 11</u> – Navarrete – Najera, 18 km.....	50
<u>Ziua 12</u> – Najera – Santo Domingo de la Calzada, 20,6 km	52
<u>Ziua 13</u> – Santo Domingo de la Calzada – Belorado, 23,5 km ..	56
<u>Ziua 14</u> – Belorado – Villafranca Montes de Oca, 13 km	59
<u>Ziua 15</u> – Villafranca Montes de Oca – Cardenuela, 27 km.....	62
<u>Ziua 16</u> – Cardenuela – Tardajos	65
<u>Ziua 17</u> – Tardajos – Hontanas.....	68

<u>Ziua 18</u> - Hontanas – Boadilla del Camino, 29 km.....	71
<u>Ziua 19</u> – Boadilla del Camino – Carrion de los Condes, 26,3 km.....	77
<u>Ziua 20</u> – Carrion de los Condes – Calzadilla de la Cueva, 17 km.....	80
<u>Ziua 21</u> – Calzadilla de la Cueva – Sahagun, 23 km.....	84
<u>Ziua 22</u> – Sahagun – Reliegos, 31 km.....	87
<u>Ziua 23</u> – Reliegos – Leon, 25 km.....	90
<u>Ziua 24</u> – Leon – Villar de Mazarife, 22k m.....	92
<u>Ziua 25</u> – Villar de Mazarife – Astorga, 32 km.....	97
<u>Ziua 26</u> – Astorga – Rabanal del Camino, 20 km.....	104
<u>Ziua 27</u> – Rabanal del Camino – Molinaseca, 26 km.....	109
<u>Ziua 28</u> – Molinaseca – Cacabelos, 24 km.....	116
<u>Ziua 29</u> – Cacabelos – Vega de Valcarce, 25,6 km.....	123
<u>Ziua 30</u> – Vega de Valcarce – Fonfria, 24 km, din care 8 km pe cal.....	128
<u>Ziua 31</u> – Fonfria – Samos, 21 km.....	137
<u>Ziua 32</u> – Samos – Ferreiros, 27,5 km.....	141
<u>Ziua 33</u> – Ferreiros – Ventas de Naron, 22,6 km.....	145
<u>Ziua 34</u> – Ventas de Naron – Melide, 27 km.....	150
<u>Ziua 35</u> – Ziua iertării.....	156
<u>Ziua 36</u> – Monte do Gozo.....	161

<u>Ziua 37</u> – Monte do Gozo – Santiago, 5 km.....	170
<u>Ziua 38</u> – Finisterre.....	176
<u>Ziua 39</u> – Santiago de Compostela.....	181
<u>Ziua 40</u> – Întoarcerea acasă.....	183
Viața după Camino.....	187

CAMINO DE SANTIAGO, UN VIS ÎMPLINIT!

Motto:

*Fericirea este o călătorie, nu o destinație. El Camino
este o călătorie, nu o destinație. Pășește cu încredere în
călătoria vieții tale, doar cerul este limitat!*

Toți visăm, de multe ori, cu ochii deschiși, nu-i așa? Frumusețea unui vis, atunci când se transformă în țel, este că are foarte mari șanse de a se realiza și în plan material, fizic.

Pentru mine, visul a fost Camino de Santiago. Cum, de ce și ce înseamnă acest drum?

Drumul Sfântului Iacob este străbătut de peste 1000 de ani. Sfântul Iacob a fost fratele apostolului Ioan, a trăit pe vremea lui Isus, a propovăduit creștinismul în Peninsula Iberică și, când s-a întors în Țara Sfântă, a fost decapitat din ordinul regelui Agripa, devenind astfel primul apostol-martir al creștinătății. Discipolii săi i-au readus trupul în Galicia de astăzi și, pe locul unde a fost înmormântat, câteva secole mai târziu s-au înălțat Catedrala și orașul Santiago de Compostela. Există o legendă care spune că pe mare a fost o

furtună și trupul Sfântului Iacob s-a pierdut între valurile involburate, fiind găsit apoi la mal, acoperit de scoici. Și, de aici, scoica este simbolul pelerinilor. Demult, pelerinii o foloseau pe post de farfurie sau pentru a bea apă. Drumul trece pe sub Calea Lactee, având o încărcătură energetică deosebită. Moaștele Sfântului Iacob se află la catedrala din Santiago de Compostela, Santiago însemnând Sfântul Iacob în limba spaniolă, iar Compostela – câmp cu stele.

Din punct de vedere religios, Camino de Santiago este un pelerinaj al penitenței sau al cererii de ajutor și protecție, din punct de vedere spiritual este un drum de autocunoaștere, introspecție, descoperire sau redescoperire a propriului eu. Pe drum ești tu cu tine însuși, iar sufletul îți trece prin mari transformări.

În 1993, Camino de Santiago a fost inclus în lista moștenirilor culturale universale UNESCO.

Se spune că drumul te cheamă, dacă trebuie să-l parcurgi, va veni ziua în care îl vei parcurge. Și sunt convinsă că așa este!

Următoarele rânduri exprimă trăirile și emoțiile pe care le-am simțit pe Camino. În fiecare zi am încercat să notez ce experimentam, ce simțeam, în unele zile eram prea obosită ca să mai scriu, dar un lucru este cert, și anume, că toate trăirile sunt de zece ori mai intense pe *El Camino* decât în societatea de

consum în care trăim. Aceste scrieri nu se vor a fi o povestioară drăguță, niciun material stufos care să te plictisească, în spatele unui jurnal de călătorie vei descoperi sentimente, emoții pure care poate te vor inspira și pe tine, cititorule, să pornești în ceea ce cu siguranță va deveni călătoria vieții tale.

Destinația nu este atât de importantă pe cât este drumul în sine.

Dar... cum am pornit la drum?

Cu vreo doi ani înainte de marea „aventură” am început să primesc informații despre Camino, parcă însuși Universul mi le trimitea. Prima dată am citit un articol scris de Mihaela Tatu, care a parcurs bună parte din drum, apoi am citit cartea lui Paolo Coelho, care a fost și el pe Camino și a primit inspirația de a scrie *Jurnalul unui mag*, a urmat cartea scrisă de actrița Shirley McLaine și, în final, un bun prieten din Ungaria, care a parcurs drumul, mi-a povestit cu entuziasm despre experiențele trăite acolo. Apoi am început să citesc informații pe internet, nu foarte multe, și așa s-a născut visul. Am simțit, pur și simplu, că vreau să merg în acest pelerinaj, să parcurg cei 800 de kilometri pe jos, dorința s-a amplificat înzecit, așa încât la un moment dat am pus o dată visului meu și astfel a devenit un țel.

Am un caiet în care scriu mereu ce aș vrea să fac, ce planuri de viitor am, așa că am notat acolo că pe 15 iulie

2014 vreau să plec la drum. Încă nu aveam nimic pregătit, nu aveam echipament... nu sunt genul care se cațără pe munți sau face drumeții lungi pe jos, sunt o persoană comodă, îmi place confortul, circul de obicei cu mașina. Am simțit că sunt la pragul vieții când exact de acest drum am nevoie, drum total opus stilului meu de viață. Căutam ceva, nu știam exact ce, aveam întrebări fără răspuns. Împlinisem o vârstă rotundă și mă consideram cumva la jumătatea unei vieți decente ca număr de ani. Mi-am făcut un inventar al realizărilor până la acel moment, din multe puncte de vedere mă consideram mulțumită, dar aveam impresia că ajunsesem într-un punct dincolo de care nu mai vedeam nimic. Mă întrebam: Și acum ce urmează? Ce mai am de făcut? Ce poate să dea un sens vieții de acum încolo?

Timpul a trecut, nu m-am mai uitat în acel caiet, dar adunam în continuare informații. La un moment dat, am primit un *Ghid al pelerinului* de la Laci, prietenul din Ungaria. Știam deja că voi pleca, în mintea mea se înfiripase și se contura din ce în ce mai clar această idee. Începea să devină o dorință arzătoare. Îmi doream ca în vara lui 2014 să fiu pe drum și, cu trei săptămâni înainte de plecare, a început să apară tot ce îmi era necesar, sunt convinsă că Universul a primit „cererea mea”. Se spune că Universul are o casă de comenzi, există și o carte cu acest titlu și, astfel, cu zece zile

înainte de plecare mi-am luat biletul de avion (doar dus). În două zile am cumpărat echipamentul și, pe 15 august 2014 (cu o lună mai târziu decât scrisesem în caiet), am plecat spre Barcelona pentru a ajunge pe *Camino frances*, ruta care pornește dintr-o mică localitate din Franța, Saint Jean Pied de Port, traversează munții Pirinei și se continuă apoi pe teritoriul Spaniei până la Santiago de Compostela. Așa că, iată-mă în aeroportul din București, dimineața devreme, pornind către marea aventură!

Eram hotărâtă să parcurg drumul, nu m-am gândit nicio clipă să renunț dacă îmi va fi greu, nu știam în câte zile îl voi parcurge, știam doar că voi merge până la capăt. Mă vedeam în Santiago, aveam în minte rezultatul final, credeam în el, chiar dacă nu știam exact cum o să-l realizez.

În ziua plecării sentimentele îmi erau amestecate, curiozitate și nerăbdare... Simțeam o ușoară teamă, pășeam în necunoscut, însă emoția care mă cuprindea o estompa cu brio.

Puține persoane au știut unde plec, nu voiam să se arate nimeni îngrijorat sau să încerce să mă întoarcă din drum. La orice lucru nou, indiferent care este acela, lumea este sceptică, probabil avem în genă scepticismul. Spune-i cuiva, care nu știe absolut nimic despre acest drum, că vrei să pleci într-o țară în care n-ai mai fost, chiar două de fapt, că

vei merge 800 km pe jos cu rucsacul în spate, nu știi cât va dura drumul și pe unde te vor purta picioarele, că pleci singură, și, pe deasupra, mai ești și femeie... Ar spune: „Aoleu, ai înnebunit? N-ai altceva mai bun de făcut? O să te mănânce lupii prin munți. Nu cred că tu poți să faci asta, și de ce ai face-o?”

De regulă, bărbații sunt considerați mai curajoși, mai puternici, ei plecau la vânătoare și la război, femeile stăteau acasă.

Părinților le-am spus că plec în vacanță, mai bine așa, altfel m-ar fi sunat într-una să mă întrebe cum mă descurc, iar eu voiam să mă concentrez doar pe scopul și drumul meu. Voiam să fiu eu cu mine pe drum, departe de lumea „dezlănțuită” a civilizației.

Aventura a început chiar din ziua plecării, am ajuns la 10 dimineața la Barcelona, la 12 aveam tren spre Pamplona, cu sosire la 16.30 și la 17.30 era ultimul autobuz către Saint Jean Pied de Port. La aeroport, cer câteva indicații de la un angajat și ajung foarte ușor la gara centrală din Barcelona. Iau bilet de la un automat și mă urc într-un tren care seamănă mai degrabă cu un metrou, o fi chiar metrou, dar nu-mi bat capul cu asemenea detalii, important e că mă va duce la gara de unde îmi voi continua călătoria spre destinația acelei zile.

Încep să mă simt ciudat cu ruscacul în spate și îmbrăcată în haine sport. Și în avion m-am simțit ciudat, nu am călătorit până acum în avion cu o borsetă legată de mijloc în loc de o geantă elegantă și cu haine pe care nu le-aș fi îmbrăcat într-o asemenea conjunctură. În metrou mă simt la fel, ceilalți călători poartă haine de oraș, probabil merg la serviciu, aflându-ne în prima parte a zilei, îmi dau și eu cu presupusul, că tot n-am ce să fac câteva stații până la gară sau poate încerc să-mi ocup mintea cu gânduri banale, să uit de emoții.

Între timp ajung la gară și mă așez la coadă să cumpăr bilet. Prima dată mă așez la o coadă greșită, era prima coadă care mi-a ieșit în cale, dar mă dumirește cineva că altul e ghișeu de unde pot să cumpăr bilet pentru Pamplona. Nu era nicio tragedie, aveam timp, până la ora 12.00 când știam că trebuie să plece trenul.

Când ajung, în sfârșit, la ghișeu, funcționarul îmi spune foarte amabil și senin că nu mai sunt locuri la acel tren, dacă vreau, pot lua pentru următorul, care pleca la 15 și ajungea la 19 în Pamplona... procesez rapid informația: asta înseamnă să nu mai prind autobuzul spre Franța. A trebuit să decid în 3 secunde: rămân o noapte în Barcelona sau plec cu următorul tren spre Pamplona și eventual dorm acolo sau văd eu cum pot ajunge mai departe, la destinație. Nu aveam chef de vizitat Barcelona pentru că nu de asta plecasem la